

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **H. J., IČO: X,**
sídlem X,
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2018, č. j. 977/DS/2018, JID: 49503/2018/KUUK/Kubr,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. 3. 2018, č. j. 977/DS/2018, JID: 49503/2018/KUUK/Kubr, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odbor dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 6. 2017, č. j. MULTM/0038969/17/DOPPR/JRe, (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

123/2020

jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení. Správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že dne 9. 3. 2017 ve 13:20 hodin jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda Rapid, registrační značky X, nezajistila, aby byly při jeho užití na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy blíže nezjištěný řidič s uvedeným vozidlem zastavil a stál v Litoměřicích, v ulici Okružní, v působnosti dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet č. 136-139“, ačkoliv vozidlo nebylo parkovací kartou označeno. Uvedeným jednáním řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Současně žalobkyně navrhovala, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že nebyla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, jelikož žalobkyně nebyla vyrozuměna o tom, že správní orgán prvního stupně usnesením odložil věc přestupku. Podle § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) měl správní orgán prvního stupně povinnost vyrozumět o odložení věci přestupku žalobkyni jako osobu dotčenou jednáním podezřelé osoby, tedy řidiče, který neměl dodržet právní předpisy. Dle žalobkyně se jednalo o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že pokud by věděla o odložení věci přestupku, využila by svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které jí krátilo na jejích právech, neboť tím odpovědnost za protiprávní jednání přešla na žalobkyni. Podotkla, že v momentě zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, již nebylo možné zahájit řízení o přestupku řidiče pro stejné jednání ve smyslu § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně tuto námitku uzavřela s tím, že přestupek nebyl odložen v souladu s právním předpisem, protože se žalobkyně nemohla domoci zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči vozidla, čímž byla zkrácena na svých právech.
3. Žalobkyně namítala, že výrok byl nesrozumitelný, jelikož jím bylo konstatováno, že se dopustila správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a že se řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jako účastník však byla označena pouze žalobkyně, která se tak měla dopustit správního deliktu a zároveň přestupku, přičemž z rozhodnutí nebylo patrné, zda správní orgán považoval žalobkyni též za řidiče. Podotkla, že byla-li uznána vinnou ze spáchání přestupku, nemohla již být uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, jelikož správní delikt je svojí povahou k přestupku subsidiární.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

123/2020

4. Dále žalobkyně namítala neexistenci správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v době rozhodování žalovaného, přičemž v době rozhodování správního orgánu prvního stupně se opravdu jednalo o správní delikt provozovatele vozidla. V době rozhodování žalovaného se jednalo již o přestupek provozovatele vozidla, a to od novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. Žalobkyně uvedla, že její jednání mohlo být posouzeno jako přestupek, přičemž tato skutková podstata je pro ni výhodnější, neboť odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zaniká po čtyřech letech, odpovědnost za přestupek zaniká po roce, nejdéle však po třech letech. Dodala, že v řízení o přestupku má účastník širší práva – konání ústního jednání na přání žalobkyně, upuštění od sankce či mimořádné snížení sankce. Podotkla, že transformace správního deliktu provozovatele vozidla v přestupek provozovatele vozidla není jen pouhým přejmenováním, jelikož znaky, následky a sankce jsou odlišné. Namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány neprovedly žádnou úvahu, zda není pro žalobkyni příznivější uznat ji vinnou z přestupku provozovatele vozidla, k čemuž poukázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 1. 11. 2017, č. j. 59 A 53/2017-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013-29.
5. Dále žalobkyně namítala, že výrok prvostupňového a napadeného rozhodnutí neobsahuje odkaz na právní ustanovení, dle nichž byla ukládána sankce, nýbrž toliko odkaz na irelevantní § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Zdůraznila, že ve věci bylo pravomocně rozhodnuto dne 16. 4. 2018, tedy za účinnosti § 2 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Doplnila, že napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť z výroku není seznatelné ustanovení, dle něhož byla ukládána sankce, a tudíž není zřejmé, zda bylo vůbec možné pokutu uložit a zda byla uložena při spodní či horní hranici zákonné sazby. Žalobkyně uvedla, že je podstatné, zda bylo možné uložit daný druh trestu ke dni právní moci rozhodnutí, a nikoliv ke dni spáchání přestupku. Žalobkyně konstatovala, že dispozice ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu stanovující výši sankce ke dni rozhodování prvostupňového správního orgánu je blanketní, přičemž v takovém případě musí být ve výroku specifikována norma, na niž blanketní norma odkazuje. Na podporu svého tvrzení poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33.
6. Žalobkyně sdělila, že v jejím případě byly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty pod zákonné rozmezí ve smyslu § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, jelikož v daném případě nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti a správní orgán konstatoval především preventivní funkci pokuty, přičemž pokutu lze mimořádně snížit za podmínky, že vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze očekávat, že i tak lze dosáhnout nápravy pachatele. Žalobkyně doplnila, že i kdyby správní orgán neshledal důvody pro aplikování ustanovení o mimořádném snížení pokuty, měl danou úvahu o neaplikaci ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky v rozhodnutí uvést.
7. Žalobkyně sdělila, že místo spáchání údajného protiprávního jednání nebylo ve výroku vymezeno dostatečně určitě, a tudíž nebylo vyloučeno možné opětovné rozhodnutí o témže skutku. Podotkla, že ve výroku bylo uvedeno, že k protiprávnímu jednání došlo v ulici Okružní v Litoměřicích, přičemž protiprávní jednání mělo spočívat v porušení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“. Působnost této značky však nebyla dána v celé ulici a správní orgán měl tedy specifikovat, kde konkrétně mělo k protiprávnímu jednání dojít. K tomuto navrhla provést jako důkaz fotografii úseku ulice Okružní a poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42.

8. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán nesprávně vymezil právní povinnost, kterou měl řidič porušit, když protiprávní jednání mělo spočívat ve stání s vozidlem na vyhrazeném parkovišti, k čemuž poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Vytýkala správnímu orgánu, že kdyby ve správním řízení věděla, že porušení povinnosti řidiče spočívalo v porušení § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, mohla tomu uzpůsobit svoji obranu, jelikož by věděla, že stání s vozidlem ve vyhrazeném parkovišti po dobu kratší než tři minuty není protiprávní. Žalobkyně by tedy ve správním řízení tvrdila, že vozidlo na vyhrazeném parkovišti stálo dobu kratší než tři minuty, nebo že se nepodařilo prokázat, že tam vozidlo stálo déle než dvě minuty. Dále konstatovala, že její jednání nebylo protiprávní, neboť dle výroku byla žalobkyně uznána vinnou pro to, že v čase 13:20 stála s vozidlem na vyhrazeném parkovišti, tedy jednu minutu, přičemž protiprávní by bylo až stání v délce trvání přinejmenším tří minut. Dodala, že protiprávnost jejího jednání měla spočívat v tom, že vozidlo stálo na vyhrazeném parkovišti pro držitele parkovacích karet č. 136 – 139, ačkoliv vozidlo nebylo parkovací kartou označeno. K tomu sdělila, že uvedené jednání by bylo protiprávní až v okamžiku, kdy by provozovatel vozidla nebyl držitelem parkovací karty č. 136 – 139, nestačilo pouze to, že vozidlo nebylo parkovací kartou označeno.
9. Žalobkyně dále namítala, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní, neboť především zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto pravidlo je pro provozovatele reálně nesplnitelné, jelikož ten může řidiče nanejvýš poučit o pravidlech provozu na pozemních komunikacích a jejich dodržování, ale víc jeho chování ovlivnit nemůže. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla. K této námitce poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, a současně navrhla, aby soud řízení přerušil, když Krajský soud v Ostravě podal návrh na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu, který návrh projednává pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16.
10. Žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný nevypořádal žádný z argumentů uvedený v doplnění odvolání. Sdělila, že uvedené doplnění odvolání přiložila k žalobě.
11. Žalobkyně namítala, že ve věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti nebylo možné nepochybovat, přičemž žalobkyně ve svém doplnění odvolání vznesla námitku podjatosti. Žalovaný však vydal napadené rozhodnutí, aniž by o námitce podjatosti rozhodl.
12. Závěrem žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v její věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno její jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo právního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zástupce žalobkyně, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedla, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 39/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu (rovněž směrnice č. 3/2017), nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost a především uvedl následující. K námitce, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, uvedl, že podmínka dle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu nemohla být splněna, jelikož řízení o přestupku nebylo zahájeno. Podmínka ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu splněna byla, jelikož správní orgán během šedesáti dnů nezjistil osobu pachatele přestupku, když žalobkyně na výzvu správního orgánu uvedla údaje fiktivního řidiče. Žalovaný sdělil, že do správního spisu sice bylo založeno usnesení ze dne 11. 5. 2017 o odložení přestupku, aniž by o něm byla žalobkyně vyrozuměna ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, avšak byla vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci správního deliktu provozovatele vozidla, kde se s usnesením o odložení přestupku mohla seznámit. Zdůraznil, že v daném řízení byl projednáván výhradně správní delikt provozovatele vozidla, a nikoli přestupek řidiče vozidla. Řízení o přestupku řidiče vozidla bylo pravomocně odloženo. Dále žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně rozhodoval ještě za účinnosti zákona o přestupcích, kdy se jednalo o správní delikt provozovatele vozidla, přičemž žalovaný posuzoval toliko správnost a zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ke dni jeho vydání a nerozhodoval o sankci, právní kvalifikaci ani mimořádném snížení sankce podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný deklaroval, že sankce byla uložena na samotné spodní hranici zákonné sazby ve výši 1 500 Kč a byla dostatečně odůvodněna. K nedostatečnému vymezení místa přestupku uvedl, že vycházel z podkladů Městské policie Litoměřice a správního orgánu prvního stupně, přičemž místo přestupku bylo jasně a řádně zadokumentováno a popsáno. K namítané protiústavnosti správního deliktu provozovatele vozidla žalovaný sdělil, že v řízení bylo postupováno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o silničním provozu, správního řádu, zákona o přestupcích a metodickým stanoviskem Ministerstva dopravy č. 25/2017-160-OST. Dodal, že v daném případě bylo rovněž postupováno v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a materiální pravdy. Žalovaný podotkl, že žalobkyně ve správním řízení podala toliko blanketní odvolání a na výzvu k jeho doplnění nikterak nereagovala a blanketní odvolání nedoplnila o odvolací námítky ani námitku podjatosti nějaké oprávněné úřední osoby. K argumentům směřujícím proti zveřejňování osobních údajů žalobkyně a jejího právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu žalovaný konstatoval, že tyto námítky nejsou v posuzovaném případě relevantní.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná. Na tomto místě soud poznamenává, že neshledal důvod pro přerušení řízení, jak navrhovala žalobkyně, neboť v mezidobí Ústavní soud vyhlásil nález ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, jímž zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu.
17. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně bylo doručeno oznámení přestupku Městské policie Litoměřice ze dne 20. 3. 2017, že vozidlo žalobkyně bylo dne 9. 3. 2017 v 13:20hodin v Litoměřicích v ulici Okružní zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet č. 136-139“, aniž by bylo vozidlo označeno parkovací kartou. Spolu s oznámením přestupku byly doručeny fotografie z místa přestupku. Žalobkyně posléze na výzvu správního orgánu prvního stupně sdělila totožnost řidiče s trvalým pobytem na Slovensku, jemuž se správní orgán prvního stupně následně marně pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení. Žalobkyní uvedeného řidiče se rovněž nepodařilo dohledat v záznamech Ministerstva vnitra Slovenské republiky. Správní orgán prvního stupně tudíž dne 11. 5. 2017 věc odložil. Správní orgán prvního stupně poté žalobkyni vyrozuměl o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Dne 14. 6. 2017 správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podala žalobkyně blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnila. Následně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 16. 3. 2018.
18. K věci soud uvádí, že dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
19. Dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
20. Dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

21. Dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
22. Dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno.
23. Dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
24. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
25. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

123/2020

26. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud primárně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalovaný spatřoval především v tom, že ve výroku chyběla ustanovení, dle nichž byla uložena sankce, a že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně uvedenými v doplnění odvolání.
27. Soud předesílá, že pro účely soudního přezkumu prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek.
28. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, vyslovil závěr: „Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ Rovněž zde uvedl: „Opomenutí výslovného uvedení § 125f odst. 2 ve výrokové části je spíše chybou banální a čistě formální. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by bylo projevem ryzího a nepřijatelného formalismu (srov. shora analyzovanou trestní judikaturu v bodech [28] a [29] shora). Takového pochybení by samo o sobě nemohlo mít dopad na zákonnost rozhodnutí, nota bene v situaci, kdy je § 125f odst. 2 citován v odůvodnění.“
29. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
30. Soud ve světle výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu konstatuje, že namítaná absence zákonných ustanovení ve výroku, na jejichž základě byla žalobkyni uložena pokuta [§ 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu], není tak závažného charakteru, aby bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit. K citovanému absentujícímu ustanovení ve výroku soud uvádí, že se jedná o ustanovení týkající se určování výměry pokuty řidiče vozidla potažmo provozovatele vozidla, které ze své povahy není součástí normy, kterou žalobkyně porušila, a proto nemusí být ve výroku rozhodnutí uvedeno. Nadto § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je výslovně uveden v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 4, kde byl aplikován při určování výměry pokuty při samé spodní hranici zákonné sazby.
31. K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí způsobené nevypořádáním odvolacích námitek žalovaným uvedených v doplnění odvolání soud toliko konstatuje, že ve správním spise žádné takové doplnění odvolání založeno není a žalobkyně soudu doručení či podání doplnění odvolání nikterak nedoložila. Soudu tedy nezbývalo než konstatovat, že žalovaný neopominul vypořádat žádné odvolací námitky včetně údajné námitky podjatosti oprávněné úřední osoby, jelikož mu nebylo žádné doplnění odvolání ze strany žalobkyně doručeno, a žalobkyně setrvala v rámci správního řízení toliko u podání blanketního odvolání bez vymezení konkrétních odvolacích námitek. Blanketní odvolání rovněž neobsahovalo žádnou námitku podjatosti. Ani v rámci soudního řízení žalobkyně neprokázala, že by blanketní odvolání v rámci správního řízení doplnila. S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud žalobkyni uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti zcela nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

123/2020

32. Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
33. Dle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích o odložení věci podle odstavců 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.
34. Dle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.
35. Žalobkyně v žalobě namítala, že nebyla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, jelikož žalobkyně nebyla vyrozuměna o tom, že správní orgán prvního stupně usnesením odložil věc přestupku neznámého řidiče dle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích. Správní orgán prvního stupně měl dle názoru žalobkyně povinnost vyrozumět o odložení věci přestupku osoby dotčené, tedy žalobkyni a jednáním podezřelou osobu, tedy řidiče, který neměl dodržet právní předpisy. V uvedené skutečnosti spatřovala žalobkyně nezákonnost. Soud k uvedené námitce konstatuje, že totožnou námitkou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že provozovatel vozidla není osobou dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, proto není třeba provozovatele vozidla vyrozumět o odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud dále konstatoval: „Již jen z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb., který s účinností od 1. 10. 2016 novelizoval dřívější zákon o přestupcích, plyne, že toto ustanovení mířilo, jak správně uvádí krajský soud, na poškozeného (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, ze dne 27. 10. 2014, tisk PS PČR 368/0). Provozovatel vozidla nebyl dotčen jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Provozovatel byl dotčen teprve tehdy, pokud se tuto osobu nepodařilo vypátrat, tedy byl dotčen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Ostatně podobně, avšak ještě jednoznačněji, to říká § 76 odst. 3 nyní platného zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. O této osobě hovoří zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich na vícero místech (§ 71, § 79, § 82 a jinde), z těchto ustanovení je přitom evidentní, že takovou osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však ne jen provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče).“ S uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje. Správní orgán tedy nepochybil, pokud žalobkyni nevyrozuměl o odložení přestupku. S ohledem na výše uvedené shledal soud tuto námitku rovněž zcela nedůvodnou.
36. Žalobkyně namítala, že výrok byl nesrozumitelný, jelikož jím bylo konstatováno, že se dopustila správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a že se řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jako účastník však byla označena pouze žalobkyně, která se tak měla dopustit správního deliktu a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zároveň přestupku, přičemž z rozhodnutí nebylo patrné, zda správní orgán považoval žalobkyni též za řidiče. Podotkla, že byla-li uznána vinnou ze spáchání přestupku, nemohla již být uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, jelikož správní delikt je svojí povahou k přestupku subsidiární. K tomuto soud uvádí, že žalobkyně se danou námitkou snažila vyvolat dojem zmatku ve výroku mezi její osobou a osobou neznámého řidiče. V daném případě je situace naprosto jasná a přehledná. Žalobkyně se dopustila správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, když nezajistila ve smyslu § 10 odst. 3 téhož zákona, aby řidič, v tomto případě neznámý, při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, přičemž v daném případě se neznámý řidič provinil proti § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Z kontextu celého řízení, prvostupňového (včetně výroku) a napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalobkyně není považována za onoho neznámého řidiče, a jediné, co jí bylo kladeno za vinu, bylo spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.

37. Dle přechodného ustanovení zakotveného v § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky se zahájená řízení o přestupku a dosavadním správním deliktu, s výjimkou disciplinárního deliktu, která nebyla pravomocně skončena před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Zákon o odpovědnosti za přestupky nabyt účinnosti dne 1. 7. 2017.
38. Žalobkyně namítala neexistenci správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v době rozhodování žalovaného, přičemž v době rozhodování správního orgánu prvního stupně se opravdu jednalo o správní delikt provozovatele vozidla. Žalobkyně uvedla, že její jednání mohlo být posouzeno jako přestupek, přičemž tato skutková podstata je pro ni výhodnější, neboť odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zaniká po čtyřech letech, odpovědnost za přestupek zaniká po roce, nejdéle však po třech letech. Dodala, že v řízení o přestupku má účastník širší práva – konání ústního jednání na přání žalobkyně, upuštění od sankce či mimořádné snížení sankce. Podotkla, že transformace správního deliktu provozovatele vozidla v přestupek provozovatele vozidla není jen pouhým přejmenováním, jelikož znaky, následky a sankce jsou odlišné. Namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány neprovedly žádnou úvahu, zda není pro žalobkyni příznivější uznat ji vinnou z přestupku provozovatele vozidla. K tomuto soud uvádí, že správní řízení o správním deliktu žalobkyně bylo zahájeno dne 18. 5. 2017 doručením oznámení o zahájení řízení žalobkyni. Prvostupňové rozhodnutí ve věci bylo vydáno dne 14. 6. 2017. K zahájení řízení a dokonce i k vydání prvostupňového rozhodnutí tedy došlo dříve, než zákon o odpovědnosti za přestupky nabyt účinnosti. Proto v souladu s § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo nutné dokončit celé správní řízení dle zákonů účinných v době zahájení správního řízení a překvalifikace správního deliktu provozovatele vozidla na přestupek v rámci odvolacího řízení vůbec nepřipadala v úvahu. V tomto směru žalovaný postupoval v souladu se zákonem a zcela správně se otázkou případné překvalifikace správního deliktu na přestupek nezabýval. Tato námitka je rovněž zcela nedůvodná.
39. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, ač pro aplikaci institutu mimořádného snížení výměry pokuty byly dle žalobkyně splněny podmínky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

40. Dle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže
- a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout,
 - b) je pokuta ukládána za pokus přestupku,
 - c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo
 - d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, dostupném na www.nssoud.cz, k povaze institutu mimořádného snížení výměry pokuty uvedl, že *„zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...) Pokud vůbec nelze uvažovat o tom, že by v konkrétním případě mohly být naplněny podmínky typově vypočtené v § 44 odst. 1, a stěžovatel se využití tohoto mimořádného institutu ani v řízení před správními orgány nedomáhal, neměl žalovaný ani povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit, zda podle jeho názoru byl důvod pro aplikaci tohoto ustanovení a jak využil svého diskrečního oprávnění založeného citovaným ustanovením.“*
42. Dle § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. S ohledem na toto ustanovení využití § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky v daném případě bylo možné.
43. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně v průběhu správního řízení využití institutu mimořádného snížení výměry pokuty nenavrhovala, ač tak učinit mohla, neboť výzva k odstranění vad odvolání, ve kterém byla žalobkyně vyzývána k doplnění odvolání o to, v jakém rozsahu je prvostupňové odvolání napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, byla vydána až 3. 7. 2017, tedy po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky a žalobkyně mohla v rámci doplnění odvolání využití tohoto institutu navrhnout. Této příležitosti však žalobkyně nevyužila a setrvala u svého blanketního odvolání. K otázce, zda v daném případě vůbec bylo možné o aplikaci § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky uvažovat, soud konstatuje, že v daném případě již jen s ohledem na skutkový stav nepřicházela vůbec v úvahu možnost aplikace důvodů uvedených pod písmeny b) až d) tohoto ustanovení. K důvodu uvedenému pod písmenem a) citovaného ustanovení, kde je stanoveno, že pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, pak soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné mimořádné skutečnosti, které by zakládaly důvod k očekávání, že by nápravy žalobkyně bylo možné dosáhnout i uložením pokuty v částce nižší, než je dolní hranice zákonem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanoveného rozmezí, nevyplývaly. Žalobkyně pak v průběhu správního řízení ani žádné takové skutečnosti netvrdila ani se jich nedovolávala. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný se nedopustil pochybení, když se v daném případě výslovně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nezabýval možností aplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tuto námitku soud rovněž neshledal důvodnou.

44. Žalobkyně sdělila, že místo spáchání údajného protiprávního jednání nebylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno dostatečně určitě, a tudíž nebylo vyloučeno možné opětovné rozhodnutí o témže skutku. Podotkla, že ve výroku bylo uvedeno, že k protiprávnímu jednání došlo v ulici Okružní v Litoměřicích, přičemž protiprávní jednání mělo spočívat v porušení dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“. Působnost této značky však nebyla dána v celé ulici, a správní orgán měl tedy specifikovat, kde konkrétně mělo k protiprávnímu jednání dojít. K tomuto navrhla provést jako důkaz fotografii úseku ulice Okružní. K uvedené námitce soud konstatuje, že protiprávní jednání řidiče bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno především datem a časem počítaným na minuty, místo spáchání bylo vymezeno městem Litoměřice a ulicí Okružní, přičemž protiprávní jednání spočívalo v zastavení a stání s vozidlem v působnosti dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet č. 136-139“, ačkoliv vozidlo nebylo parkovací kartou označeno. Z uvedeného kombinovaného vymezení protiprávního jednání řidiče je patrné, že k záměně za jiné protiprávní jednání nemohlo dojít, když protiprávní jednání bylo vymezeno časem počítaným na minuty a místem. Místo spáchání protiprávního jednání bylo v daném případě specifikováno nejen uvedením jména ulice, ale současně i údajem, že k tomuto jednání došlo v působnosti dopravní značky, která upravuje režim několika málo konkrétních parkovacích míst. Tím bylo dle soudu místo spáchání protiprávního jednání zcela určitě ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikováno. Ani tuto námitku neshledal tedy soud důvodnou.
45. Soud rovněž konstatuje, že z fotodokumentace obsažené ve správním spise je bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že předmětné vozidlo stálo v působnosti uvedené dopravní značky vyhrazeného parkování, aniž by bylo označeno příslušnou parkovací kartou. Soud tudíž nepřisvědčil ani námitce, že vozidlo stálo mimo působnost uvedené značky.
46. Žalobkyně konstatovala, že jednání řidiče nebylo protiprávní, neboť dle výroku byla žalobkyně uznána vinnou za to, že v čase 13:20 stál neznámý řidič s vozidlem na vyhrazeném parkovišti, tedy jednu minutu, přičemž protiprávní by bylo až stání v délce trvání přinejmenším tří minut. Dodala, že protiprávnost jejího jednání měla spočívat v tom, že vozidlo stálo na vyhrazeném parkovišti pro držitele parkovacích karet č. 136 – 139, ačkoliv vozidlo nebylo parkovací kartou označeno. K tomu sdělila, že uvedené jednání by bylo protiprávní až v okamžiku, kdy by provozovatel vozidla nebyl držitelem parkovací karty č. 136 – 139, nestačilo pouze to, že vozidlo nebylo parkovací kartou označeno. Soud k tomuto uvádí, že z obsahu fotodokumentace předložené s ohlášením přestupku je zřejmé, že pořizování snímků vozidla probíhalo v čase od 13:19:40 do 13:30:31, z čehož je patrné, že vozidlo stálo na vyhrazeném parkovišti po dobu delší než dovolené tři minuty dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Soud dále k námitce žalobkyně dodává, že správním orgánům ani soudu netvrdila, natož aby doložila, že byla držitelkou parkovací karty opravňující ji k parkování na dotčeném vyhrazeném parkovišti. Soud tudíž nepřisvědčil ani těmto žalobním námitkám.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

47. K námitce žalobkyně týkající se namítané protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, potažmo celého institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, soud konstatuje, že touto otázkou se již zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž vyslovil, že předmětný institut není protiústavní, přičemž soud na tomto místě v podrobnostech odkazuje na odůvodnění citovaného nálezu.
48. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobkyně a jejího zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
49. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobu v rozsahu v ní uplatněných žalobních bodů neshledal důvodnou, a proto ji soud dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. S ohledem na výše uvedené soud neprovedl v souladu s § 52 s. ř. s. dokazování fotografií úseku ulice Okružní předloženou žalobkyní pro nadbytečnost.
51. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. listopadu 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)